

Præd. 10.05.26 (5.s.eft.påske)

I går aftes da jeg skulle udskrive prædikenen, var det helt umuligt af få forbindelse til printeren.

Jeg syntes alligevel ikke, at jeg ville forstyrre nogen med sådan en printerpanik en lørdag aften, så løsningen blev til sidst at skrive den i hånden.

Tekniske forbindelsesvanskeligheder, glemte adgangskoder, dårligt signal, al den slags er frustrerende og til stor irritation, men værre er det, når man oplever vanskeligheder ved at forbinde sig til livet, til andre mennesker, til tilværelsen dér hvor mening, relation, nærvær kan opstå.

Jeg tror, det er dét evangeliet i dag kredser om. Jesus beder for menneskers forbindelse til livets fylde og mening. Dér, hvor man kan blive grebet af livet, og vove sig ud af sig selv for at gribe hinanden. Dér kan livet blive herligt! Et glimt af evigheden.

Sidste forår da jeg var præst i Nykøbing Sj. lavede jeg et samarbejde med Forfatterskolen for Unge i Odsherred og underviser og forfatter Charlotte Weitze. Vi arbejdede med himmel og helvede forestillinger før og nu, og de unge 12-15 årige skrev bl.a. tekster, hvor de skruede disse to begreber ind i helt jordnære hverdagssituationer. En pige skrev om at skulle nå skolebussen en mørk regnfuld og ruskende vintermorgen. Jeg refererer frit efter hukommelsen: At spilde kaffe på sin hvide skjorte lige som man skulle ud af døren. Årh, for helvede! At løbe efter bussen, der så er forsinket. At stå i regnvejr og make up'en løber. Bussen der sprøjter mudret vand over bukser og sko, da den endelig kommer. Ind i bussen, lugten af for mange mennesker og våd hund. Alle kigger i deres telefoner. Nede bagest i bussen et ledigt sæde. Og dér lyder der så en latter. Hun vender sig mod lyden, og ser et lille skaldet tandløst ansigt med et stort smil, der skraldgriner. Der er kontakt,

forbindelse. Dét er herligt. En baby og en teenager, der griner sammen.
Dagen er forvandlet.

Er sådan et møde et glimt af evigheden? Det tror jeg, og måske er det dét, der er på færde i evangeliet i dag. Jesu bøn om at mennesker må forstå det.

Så enkelt det kunne være og dog også så svært, ligesom evangelieteksten her kan være svær at forbinde sig til og få hul på. For hvor er indgangen? Hvor er døren?

Jeg har taget en lille nøgle med, vi måske kan bruge, og nu bliver vi lige i børneuniverset, for det er en børnesang. Den første strofe

lyder sådan her:

'Hvad der op og hvad der er ned, det er nog't de

allerfleste ved. Men hvad nu hvis det var omvendt?

Så op var ned og ned var op, så tror jeg nok, jeg fik

en prop!' Sådan sang Trille for flere årtier siden. Det kan være, vi får brug for den om lidt.

Konteksten vi befinder os i er skærtorsdag aften

lige inden Jesus bliver taget til fange. Han holder

en lang afskedstale til disciplene, der afsluttes med

en bøn.

Sønnen ber til Faderen: Herliggør din søn, for at

sønnen kan herliggøre dig.

Sønnen ber til Faderen, men det er menneskene han ber for. Disciplene og mennesker til alle tider, os der er her i dag er inddraget i Jesu bøn. Herliggørelsen skal ske for at åbne evigheden for mennesker.

En ny tid er på vej. Jesus skal forlade verden. Ikke som den var før han kom, men med et nyt håb, en ny forbindelse mellem Gud og mennesker.

Ordet herliggørelse bølger gennem teksten og det kan lyde helt mystisk. Jesus ved at han er på vej mod korsfæstelse og død, og så taler han om sin herliggørelse. Sådan bliver der vendt op og ned på, hvad vi almindeligvis har bestemt er op og ned, så her skal vi bruge vores nøgle...for hvad nu hvis det var omvendt? Så op var ned og ned var op? Så småt var stort og stort var småt. Og det er netop hvad det er. Omvendt af hvad man nok umiddelbart vil forstå (ved herliggørelse.)

Det er ikke en sejrs tribune Jesus bliver herliggjort på, men et kors. Det er ydmygelse, lidelse, død.

Det er Gud, der bevæger sig ind i menneskers verden og liv, for at herliggøre det, give det uendelig værdi. Det helt almindelige menneskeliv. Det er Gud der dør et menneskes død og derfor kan være ethvert menneske nær, uanset hvor det

er i livet eller i døden. Det er Gud, der bryder igennem døden og åbner evigheden for evigt.

Det er ikke til at forstå, men er det ikke netop til at lade sig gribe af og gribe hinanden med?

-

Hvad August har forstået under sin dåb her i dag, det kan vi kun gætte om. Måske er det mest af alt fornemmelsen af at komme ind i dette store rum, lys, lyd, vand, en blanding af kendte og fremmede stemmer, en højstemthed og under alt dette følelsen af at være båret.

Den dåb I har båret August til og de ord som hans gudmor har svaret ja til på hans vegne: 'Tror du på Gud Fader, Gud Søn, Gud Helligånd...kødets

opstandelse og det evige liv?', ja, det har han jo nok ikke sådan forstandsmæssigt helt og fuldt forstået, men hvem har egentlig det?

Både dåb og nadver er sakramenter, hellige handlinger, hvor Gud kommer os helt nær, dér hvor vi hver især er. Et mysterium, der sprænger vores forstands grænser.

Det er Gud, der vil nå sine mennesker, Uanset hvor stor en forstand, hvor store bedrifter eller hvor stor en tro, man kan stille op med.

Er jeg virkelig elsk-værdig bare fordi jeg er? Bare fordi jeg findes? Er det nok? Ja, det er nok i relationen til Gud.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud

Fader, Søn og Helligånd

Du, som var, er og bliver én sand treenig Gud

Højlovet fra første begyndelse,

nu og i al evighed. Amen